

INICIATIVA č.27

ZPRAVODAJ INICIATIVY SESTER O BOJI ZA LEPŠÍ MZDY A PRACOVNÍ PODMÍNKY V KKN :::: březen 2018

Musíme pracovat pod neúnosným tlakem. Musíme porušovat předpisy.

Ale kdyby přišla stížnost, bude to jen vaše osobní selhání, vzkázalo teď nám, personálu i vedoucím pracovníkům, vedení

Následující řádky jsou velmi důležité. Čtěme je pozorně, protože nejde „jen“ o peníze nebo „jen“ o naši důstojnost. Jsou velmi důležité, protože jde o soudy, žaloby, o paragrafy. Protože jde o naši vlastní ochranu.

Protože jde o to, že když přijde stížnost, od pacienta, jeho právníka, jeho praktického lékaře nebo od novin za to, že některá z nás porušila předpisy, standardy, překročila kompetence, pracovní náplň ze své smlouvy, udělala chybu kvůli neúnosnému stresu, vedení řekne: „Je to její osobní selhání.“ Dá ruce pryč.

Samozřejmě, my víme, že k nedodržování předpisů nás doslova nutí provoz za nedostatku personálu i zažitě stereotypy. Jenže teď už víme i to, že když něco praskne, vedení hodí kteroukoli z nás přes palubu jako obětního beránka. Že ukáže prstem a řekne něco ve smyslu: „*Vedení kraje i KKN je z obliga, tohle je zkrátka jen pouhé selhání personálu. Tahle a tahle konkrétní sestra prostě udělaly chybu. Smlsňte si na ní.*“

Víme to proto, že vedení KKN to již v médiích udělalo. Ve vydání iDNES.cz v pondělí 19. března.

„Selhání lidského faktoru,“ řeklo vedení. (Ne)zvykejme si na to!

Pozorně by následující řádky měly číst především ty zbývající kolegyně, které ještě mají iluze, že se jich boj za lepší pracovní podmínky netýká, že se „to“ obejde bez nich. Následující řádky jsou varováním především pro ty kolegyně, které si myslí, že nejbezpečnější je hrát mrtvého brouka, stát stranou, poslušně mlčet a hlavně se kvůli vlastní ochraně a obraně neorganizovat v Iniciativě.

Je to iluze. Nebezpečná iluze. V situaci přepracovanosti, stresu, přetíženosti a častého a zavedeného porušování kompetencí a předpisů si totiž toho „černého Petra“ může vytáhnout kterákoli z nás. **Kterákoli z nás se pro vedení může stát na základě stížnosti pacientů či právníků „obětním beránkem“.** A ta, co byla doteď nejposlušnější, na to může doplatit nejvíc, protože jí místo účasti na organizování kolektivní obrany a podpory ostatních skrze Iniciativu zbude jen chybná sázka na „*myslela jsem si, že čím*

O vážné věci se musí mluvit vážně

Úplně upřímně, toto vydání přináší silná slova. Příznáváme dokonce, že některé pasáže nám přišly až příliš silné, tvrdé, razantní. Říkaly jsme si: Neměly bychom je zmírnit, zjemnit? Nešlo by to?

Jenže jsme narazily: Jak je zjemnit? Karty jsme totiž nerozdaly my, ale paní ředitelka Samáková. **To její slova jsou tvrdá, silná, obviňující.** To její varování, která házejí odpovědnost (právní, morální) za krizový provoz bez mrknutí oka na personál přetížených oddělení, jsou nemilosrdná. Jak její varování zjemnit, když je tak tvrdé? Jak její prohlášení zlehčit, bez toho, že bychom podcenily následky, k nimž má vést?

Proto toto vydání vypadá tak, jak vypadá. Obsahuje silné věty – ale jen proto, že vyjádření a varování paní ředitelky byla velmi, velmi tvrdá. **A s možnými vážnými následky pro personál.**

Nejde jen o chebskou internu

Nejvíce se mluví o chebské interně, tím spíše však chceme zdůraznit: Nejde jen o ni. Právě o situaci na ní se mluví proto, že se nebojí ozvat. Stejně tak by to měla udělat i ostatní oddělení. Zejména v situaci, kdy si pro případ jakékoli stížnosti vedení myje dopředu ruce.

víc budu stát mimo a potichu, tím budu ve větším bezpečí“.

Je to naivní sázka na to, že vedení na sebeobětování se a pošlapávání profesní cti nezapomene a že ty poslušné podrží.

Nepodrží. Tady je důkaz, který říká: když se provalí problém, vedení vše hodí na lidi dole, na odděleních.

Jde (nejen) o konkrétní slova, která řekla paní ředitelka Samáková tisku: „Stát se to nesmí a nemůže. Pokud k něčemu takovému došlo, tak o tom nevíme. Bylo by to selhání personálu a lidského faktoru. Je pravda, že se zkracuje ošetrovací doba, ale ne na úkor kvalitní zdravotní péče.“

Tak paní ředitelka reagovala na to, když ji redaktorka iDNES.cz seznámila se stížností praktické lékařky, že jejího pacienta KKN kvůli nedostatku lůžek vrátila domů s akutním selháním srdce.

Paní ředitelka neřekla například: „Musíme to nejprve prověřit.“ Neřekla: „K tomu se zatím nemohu vyjádřit.“ Nepokusila se personálu zastat například pravdivými slovy: „Podmínky, za nichž naši zaměstnanci při nedostatku personálu pracují, jsou velmi zdrcující a náročné, dělají, co mohou.“ Ne, neváhala ani vteřinu – a ukázala prstem na personál: „Pokud k tomu došlo, byla to jeho chyba.“

A teď si řekněme upřímně:

Ano, pacienti se posílají domů nedoléčení.

Ano, pacienti leží na chodbách.

Ano, řada z nás musí dělat pracovní činnosti, které nemá v pracovní smlouvě.

Ano, pacienti, kteří mají být monitorováni, leží tam, kde nemají ležet, bez monitorů.

Ano, o takové pacienty musejí pečovat sestry, které k tomu nemají specializaci, zkušenosti.

A konkrétně, například:

Na ambulanci se podával kontinuální inzulin a noradrenalin hypotenzní pacientce v šoku, bez monitoru, bez alarmu.

Na chodbě ležel pacient v terminálním stadiu, protože ho nebylo možné umístit na pokoj.

Takových příkladů je spousta. Neděláme to rády. Ničí nás to. Některé z nás si ale možná myslí, že když o tom budou na rozdíl od Iniciativy mlčet a poslušně v tom pokračovat, vykoupi si klid.

Slova paní ředitelky v iDNES.cz jsou právě pro ně výhružná. Slova paní ředitelky totiž říkají tohle: Všechna porušení kompetencí, předpisů, standardů, půjdou na váš účet. My si myjeme ruce, dopředu. Když si bude někdo stěžovat, řekneme to znovu: „**O ničem nevíme, ale pokud se to stalo, je to personální selhání, chyba lidského faktoru.**“

Svoje vyjádření paní ředitelka o dva dny později pro Karlovarský deník zopakovala a své varování rozšířila na staniční a vrchní sestry, když prohlásila: „**Pokud by přesto nedošlo k potřebnému zajištění pacientů, jednalo by se o selhání řídicích pracovníků příslušného oddělení.**“

Říkat „ne“ znamená též chránit se

Některé oddělení neváhala, zvedla hlavu, zjistila, že to chce úsilí, vytrvalost, sílu, podporu, ale zabojovala, ustála to – a pomohla si. Jiná oddělení ne, nenašla metodu, častěji ale nebyla vůle – některé kolegyně nechtěly „dělat problémy“, „přidělovat si starosti“, chtěly „mít klid a ne bojovat“. O čem je řeč?

O praktikování „ne“: o odmítání porušovat poslušně předpisy, kompetence, standardy, pracovní náplně, zákoník práce... O odmítnutí snášet špatné pracovní podmínky jen proto, že se to tak zavedlo, jen proto, že to vyžaduje nedostatek personálu a krize, jen proto, že to politici a vedení potřebují, aby mohli dál tvrdit, že je vše v pořádku.

Ty z nás, které se ke kolektivnímu „ne“ vzchopily, si polepšily. Ty z nás, které dosud váhaly, teď mají, po výroku paní ředitelky, o důvod víc: **úspěšné „ne“ neznamená jen zlepšení si pracovních podmínek, ale též ochranu.**

Opravdu: kdo si nechce „dělat problémy“, mohl by v problémech skončit. Dejte se proto na oddělení dohromady, proberte, co vše musíte porušovat, vyberte si tak velké a náročné „ne“, na které pro začátek budete mít, a naplánujte, jak říci „ne“ v praxi. Odmítněte porušovat předpisy, protože teď už víte, že se to nakonec obrátí proti vám. Neriskujte.

Začněte přinejmenším tím, **že budete o každé situaci, kdy jste nuceny porušit předpisy, psát hlášení mimořádné události.** Poctivě. Pro vedení a krajské politiky to bude vizitka o stavu KKN. **Pro vás to bude ochrana. Důležitá ochrana.**

Dva pohledy, dvě zkušenosti:

... jak vypadá „realita“ z kanceláře vedení a kanceláře pana radního

„V žádném případě tedy nemohou být na chebské interně ani na jiném oddělení KKN ohroženi pacienti.“

generální ředitelka KKN Jitka Samáková, Karlovarský deník 22. března

„Podle krajského radního pro zdravotnictví Jan Bureše (ODS) ale není péče o pacienty ohrožena, řekl dnes ČTK.“

(ČTK, 15. března)

... a jak vypadá realita z terénu a praxe

„Pracuji na interní ambulanci chebské nemocnice jako zdravotní sestra a velice mně udivují slova paní Samákové, že péče o pacienty není ohrožena. Za celou dobu personální krize jsem nezažila jedinou fyzickou návštěvu z vedení KKN na ambulantním traktu chebské nemocnice, aby se zodpovědní přesvědčili o tom, jakou péči jsme schopni poskytnout.“

V posledních dnech se neustále hrozím situace, kdy bude někdo z mých blízkých přivezen na zdejší ambulanci, bude několik hodin čekat v miniaturní, plné čekárně, protože ve třech ambulancích leží současně pět pacientů, kteří měli to štěstí a dostali se dovnitř, jelikož tato ambulance funguje prakticky jako urgentní příjem, i když na to bohužel není ani prostorově, ani personálně přizpůsobená. V případě, že zdravotní stav některých z nich vyžaduje hospitalizaci, zůstávají na ambulantních lehátkách, protože na osmadvacetilůžkovém oddělení je momentálně přijato 40 pacientů. A tím se kruh uzavírá.

A tohle že není alarmující situace? Nesdílím tenhle názor a myslím, že ti čekající pacienti se mnou budou souhlasit.“

sestra z chebské interní ambulance

„Vedení to ví, na noční směně jsme odesílali na intranet KKN nežádoucí událost právě na tíživou situaci z nedostatku lůžek: oddělení plné, pacient v terminální fázi s rodinou na chodbě, jiný umístěn s rodinou v kapli a další na zavřené části v nutriční ambulanci, sháněli jsme lůžka z uzavřené části a do toho pacientka v plicním otoku, dvě sesunutí z lůžka a těžký astmatický stav... Plus péče o 39 pacientů, sloužící lékařka plakala, situace napjatá, hrozně těžká pro nás pro všechny. Poprvé za 22 let na interně jsem cítila ohrožení péče, lidskosti, empatie, převažovalo zoufalství, pochyby, že něco nestihneme, něco přehlédnu, zapomenou, co jsem chtěla udělat...“

sestra z chebské interny popisuje podmínky, za nichž management KKN ukazuje prstem na zdravotnice a mluví o „selhání personálu a lidského faktoru“

„Pan radní Bureš (...) to nechce vidět. Když vidím jako řidič sanitky, co denně naveze ZZS na interní ambulanci a oddělení je trvale přeplněné, tak se divím, že neumírají lidi už na chodbě. Vše se dělá na hranici možností.“

pracovník záchranné služby, Facebook

Reakce na slova paní ředitelky Samákové v tisku: kolektivy

Iniciativa sester KKN:

KKN je v krizi. A odpovědnost za ni nese vedení a kraj, ne přetížený personál

Slova paní ředitelky Samákové neodpovídají realitě. Současná situace je (na mnoha odděleních) KKN kritická a pacienty opravdu vážně ohrožuje.

Před několika měsíci vedení nemocnice i kraje personál podvedlo tabulkovými sliby, jejichž splnění mohlo personální situaci začít řešit. Ani managementu KKN, ani politikům to nestálo za to. Nyní hází paní ředitelka odpovědnost za porušování standardů, kompetencí a předpisů, k nimž vede i pokračující personální krize, výhradně na personál. To není přijatelné.

Nejde přitom jen o chebskou internu. V krizi je stále karlovarské infekční, z kraje tohoto roku vedení KKN nesystémovými a neférovými přepláceními v panice

„řešilo“ katastrofu na karlovarské interně, již rok se ví o krizi na ARO v Chebu...

I proto se musíme popisu reality na chebské interně zastat a útokům na její vrchní sestru postavit. I když jsme i z jiných oddělení. A i když jsou některé z nás z oddělení, která na tom nejsou tak kritiky jako interna.

Pokud by totiž útoky na ty z nás, které podají svědectví o krizi na svém oddělení, vedení prošly dnes, příště by je mohli čekat další a další. A nemocnice je propojený organismus a je v našem zájmu táhnout za jeden provaz. I z ohledů na pacienty, byť to nejsou „tí naši“.

Iniciativa sester, 26. března

Chebská interna: Situace je vyhrocená, pracujeme pod tlakem, pomoc zvenku nepřichází. U vedení našeho oddělení chybu nehledejte

Na interním oddělení v Chebu, ale nejen v Chebu, je situace velmi tíživá. Nejedná se jen o standardní oddělení, ale i JIP a ambulantní trakt. Z nedostatku lůžek kvůli personální krizi (lékaři, sestry, ošetřovatelky, sanitáři a pomocnice) nastala tato nejedna situace.

Na standardním oddělení jsme nuceny ukládat pacienty na chodbách a v místnostech v uzavřené části. Při propuštění pacientů je to velmi komplikované, na „uvolněné“ lůžko čeká pacient z ambulance několik hodin. Je normální, že na sedmilůžkovém JIP leží devět pacientů? Ano, pravda, všichni byli monitorováni a měli zajištěnou péči, jen ten devátý byl z ruky a bez dohledu... kdo za to ponese odpovědnost?! O tom, že nebyl volný ani jeden lineární dávkovač a ani jedna infuzní pumpa, nemluvíme... Co budeme dělat, až přijede další záchranka nebo další příjem??

Ambulance, to je neštěstí a telefonní ústředna. Při plné kapacitě oddělení (standard i JIP) je personál ambulance neustále pod tlakem. Volá na všechny světové strany a shání, kde je volné lůžko... a když není, je pacient uložen

na stacionář o třech lůžkách, kde čeká na volné lůžko, někdy i dva dny!

Za poslední roky je významný nárůst pacientů, spádová oblast je od Hranic u Aše až k Teplé u Toužimi... Jak máme tyto pacienty probrat?!

Nevidíme a ani nepřipouštíme chybu ve vedení a řízení našeho oddělení.

Situace je vyhrocená. Pracujeme pod neustálým psychickým i fyzickým tlakem, kolikrát si připadáme, že jsme na maratónu bez vidiny vítězství...

Pomoc, která z venku nepřichází, hledáme sami v sobě. I pod tímto tlakem si ještě dokážeme vyjít vstříc, ale síly docházejí.

Za skoro 21 a 22 let praxe jsme takovou situací nezažily.

**Lucie Glozigová a Věra Luhanová za interní oddělení,
Cheb**

Chebské ARO:

Situace je velmi vážná. A personálu patří poděkování

To, že na ARO v Chebu pracuje jen 51 procent personálu, se ví už více než rok.

To, že situace je opravdu vážná, na to poukazují také už více jak rok.

To, že se dnes a denně bojím, že mi přijde sestra s výpovědí (protože jedna až dvě výpovědi stačí k tomu, aby se ARO zavřelo), to stále platí také více jak rok.

Jsme velká spádová oblast a o všechny akutní pacienty se musíme postarat. Následující slova jsou hezká: „Systém lůžkových oddělení KKN je nastaven tak, že pacientům musí být na místě vždy poskytnuta neodkladná pomoc. V případě, že počet akutních pacientů překračuje kapacitu oddělení, musí být zajištěn jejich transport do jiného zařízení, které jim bude schopno odpovídající péči zajistit.“ (prohlásila paní ředitelka Jitka Samáková v Karlovarském deníku 22. března 2018)

Jenže realita je jiná. Pacienty často přeložit jinam nelze. S odpovědí „Máme plno!“ se setkáváme často a tak není výjimkou, že pacient zůstává v Chebu.

Na ARO máme 5 lůžek, takže jsou všichni další pacienti umístěni na JIP, kam za nimi dochází ARO sestra a řeší se sestrou JIP péči o ARO pacienta, řeší akutní problémy. Jak se může sestra bezpečně starat o pacienta na svém oddělení, o pacienta mimo své oddělení a do toho všeho zajišťovat resuscitaci po nemocnici, když polovina sester chybí?

Minulých 14 dní si naše sestřičky a sanitář/ky sáhli na dno. Byla velká nemocnost personálu, a kdo byl jen trochu schopný, do práce dorazil, aby tam „ta druhá“ nezůstala sama, protože se nikdo jiný sehnat nedal.

TÍMTO VELICE DĚKUJI VŠEM ARO SESTRÁM, SANITÁŘKÁM A SANITÁŘŮM, ŽE I KDYŽ BYLI SAMI NEMOCNÍ NEBO MĚLI NEMOCNÉ DĚTI, RODIČE, ŽE JIM OSUD ARO A ARO PACIENTŮ NEBYL LHOSTEJNÝA ŽE DÍKY NIM SE NEMUSELO ARO NA 14 DNÍ ZAVŘÍT.

Přesně se potvrdilo, co stále dnes a denně opakují: že stačí výpadek jedné až dvou sester a chod oddělení nelze udržet! Jak by nemocnice fungovala bez ARO? Kdo by resuscitoval? Kdo by zajišťoval akutní péči? Kdo by prováděl anestezii?

Stejně jako to nejde bez interny, nejde to ani bez ARO, ani bez dalších oddělení.

Jsme navzájem propojené a omezením jednoho oddělení jsou ohrožena všechna další.

Plně stojíme za Mirkou Korseltovou, její práce si velmi vážíme a moc děkujeme, že se za nás pere.

Slavičková Petra, vrchní sestra ARO Cheb

Chebská rehabilitace: Potenciální klienty musíme odmítat. Ostatním nemůžeme věnovat dost času

Po odchodu tří kolegyní jsme od května 2017 na rehabilitačním oddělení zůstaly pouze čtyři. Tři fyzioterapeutky a jedna sestra.

Otázka zněla, co se stane, když nadejde nutná absence více než jedné z nás. Situace nastala a nese s sebou patřičné následky v péči o pacienty. Ta je i nadále profesionální, ale jedna fyzioterapeutka a jedna sestra nedokážou pokrýt potřeby chebské nemocnice a zároveň se postarat o klienty na ambulanci.

Potřeba přítomnosti fyzioterapeutek na jednotlivých odděleních nemocnice je pochopitelná, ale kvůli výše popsanému stavu není možné všem vyhovět. Pro poskytnutí kvalitní péče klientům nemocnice je třeba se každému věnovat určitý čas, který jeho zranění či nemoc vyžaduje.

Chebské dětské oddělení: Situace se zhoršuje. Vyjádření paní ředitelky je pro zbylý personál varovné

Vyjádření paní ředitelky Samákové v tisku považujeme za nešťastné – a hlavně: je varováním pro veškerý personál, který v nemocnici zbyl.

Chceme vyjádřit podporu a díky Mirce Korseltové, která spolu s dalšími a za všechny z nás hlasitě poukazuje na stále se zhoršující situaci v nemocnici.

Pocitujeme ji i dětské oddělení, které je důležitou a nenahraditelnou součástí chebské nemocnice.

Je pochopitelné, že ani toto nejde v současné době splnit.

Ruku v ruce s tím platí i fakt, že spousta potenciálních klientů na ambulanci musí být z nedostatku personálu, a tedy i času, odmítnuta.

Současný stav není dlouhodobě udržitelný, zvláště při snaze poskytovat klientům kvalitní a komplexní služby.

Ptáme se tedy, jak máme nadále postupovat. Jak to bude s péčí na rehabilitačním oddělení dále?

A s ohledem na nedávné výroky v tisku cítíme potřebu dodat, že Miroslava Korseltová má naši plnou podporu a že si vážíme její práce pro nemocnici, pacienty i personál.

Rehabilitační oddělení, Cheb

I když práce u nás nebude tak fyzicky náročná jako například na interně, i nás se personální krize citelně dotkla. Při jejím řešení jsme museli ubrat z kvality poskytované péče, a to hlavně v omezení lůžek pro rodiče hospitalizovaných dětí.

Bylo by třeba, aby politici i vedení KKN konečně začali podnikat kroky k záchraně krajské nemocnice.

Dagmar Veselá a kolektiv dětského oddělení

Avizované **podpůrné prohlášení LOKu Cheb** předstihla uzávěrka Iniciativy, přineseme ho proto v příštím čísle

Nebudme rukojmím politiků a vedení

Úplně jednoduchý popis situace v KKN, pokud jde o kvalitu péče a právní bezpečnost zaměstnanců, je tenhle:

- Vedení kraje ani KKN nedokázalo zajistit dostatek personálu na zajištění odpovídající péče o pacienty. Ano, nedostatek sester je všeobecný, ale od loňského jara politici i vedení věděli, jak se snažit. Kraj i KKN ale **onen čas strávily tím, že nás i případné zájemkyně o práci podváděly slibem státních tabulek, který nedodržely.**
- Radní Jan Bureš na únorové schůzce s Iniciativou a odbory dokonce prohlásil, že nenese za zdravotní péči v kraji odpovědnost. Paní ředitelka Samáková teď dala v tisku najevo, že ani vedení KKN nenese zodpovědnost za zhoršenou kvalitu péče: za porušování předpisů kvůli nedostatku personálu může výlučně personál, v ničem jiném být problém nemůže.
- V tom je nehorázná nemorálnost: Vedení kraje i KKN nás hází do pracovních podmínek, ve kterých nemůžeme poskytovat kvalitní péči. **Ale oni, politici a vedení, u toho nemusejí hodinu co hodinu být.** Oni nemusejí řešit, jak se kvůli objektivním podmínkám, které stanovují oni, musí slevovat ze standardů na péči. Ne, oni u toho nejsou. Oni nemusejí vysvětlovat tváří v tvář pacientovi nebo jeho blízkým nic. Oni se nemusejí dennodenně v terénu rvát za to, aby se kvalita udržela, jak to jen jde, za cenu improvizací, za cenu vlastního vyčerpání a stresu.
- Oni načarují hřiště (protože oni jsou majitelé a provozovatelé a manažeři nemocnice), na kterém se nedá hrát. Oni trvají na tom, abychom poskytovali kvalitní zdravotní péči, i když to v podmínkách, které nám dávají, nejde. Oni nás nutí k tomu, abychom porušovali, co se dá, aby se flikovalo, co se dá, jen aby „to fungovalo“.
- **A když se ukáže, že to nejde, hodí to na nás, sestry, ošetřovatelky, na personál. Řeknou: „Selhání lidského faktoru.“**

Reakce na slova paní ředitelky Samákové v tisku: jednotlivci (výběr)

Říkají nám, že jim jsme lhostejní. Musíme se začít chránit. Bojem

„Mě kdysi nakoplo, když se ukázalo, že nám celý rok mávali tabulkami před očima jen proto, aby se nám potom mohli jako slepicím vysmát. Tehdy jsem se vzpamatovala.

Ted' by se měly vzpamatovat další. Protože se nyní jasně, upřímně a otevřeně řeklo, že když se v těchto neudržitelných podmínkách stane průser, nikdo se nás nezastane. Proto je potřeba, abychom naprosto vážně začaly chránit samy sebe. A bojovat, aby bylo líp.“

„Paní předsedkyně představenstva vlastně říká, že se za nás nepostaví, že nás v tom nechává, že si myje ruce. Že jsme jí lhostejní.

Říká, že kdyby někdo z nás ten neúnosný stres a tlak nezvládl, je to jen jeho problém! V tuhle chvíli se prostě MUSÍME bránit! A taky že budeme!“

(z internetové schůzky Iniciativy sester)

My, zdravotnice, to vidíme úplně jinak než pan radní a paní ředitelka

„Ono by chtělo, aby paní ředitelka strávila jednu službu se sestrami, třeba by to pochopila. Třeba by zjistila, že když se za 12 hodin dvakrát napije a jednou si dojde na WC a jinak je celý den na nohou, že to opravdu stres je. Smutné...“

(z Facebooku)

„Já snad špatně čtu! Oni opravdu vše hodí na sestry.“

(z Facebooku)

„Tak klasika, vedení nikdy nechce přiznat realitu a pravdu co se děje ve skutečnosti... bojí se (...)“

(z Facebooku)

„Paní ředitelka (...) nikdy nezažila tak výživnou službu, aby si uvědomila, že i jedna špatná služba může způsobit nejistotu, omyl a přehlédnutí... a což potom dlouhodobé přetěžování personálu.“

(z Facebooku)

„Po tom článku (na iDNES.cz) asi utečou i ty ostatní (sestry).“

(z Facebooku)

„To už opravdu nemá obdoby! Místo aby vedení ocenilo stávající zaměstnance, kteří neutekli do DE za lepšími platy a podmínkami, ještě popírá závažnost situace a extrémní přetížení veškerého personálu. To i robot by se porouchal, proti tomu, čemu denně čelí personál, především SZP, který je celou směnu v kontaktu s pacientem.

No a logicky dlouhodobý stres a přetížení se musí někde projevit a tvrzení, že to může ohrozit kvalitu péče o pacienta, je více než logické. Jednu 12h službu na interně a možná by paní ředitelka změnila názor a viděla věci tak, jak skutečně jsou!!“

(z Facebooku)

„Byly časy, kdy karlovarská nemocnice měla asi 70 interních lůžek, pacienti odcházeli domů zaléčení, spokojení a ve stabilním stavu. Dneska díky nedostatku personálu, tím pádem nedostatku lůžek se pouští předčasně domů a ZZS pro ně za dva dny jede, protože jsou nedoléčení. A to se po ekonomické stránce vyplatí. Strašný, kam až to došlo. A nikdo s tím nic nedělá.“

(z Facebooku)

„Milou paní ředitelku bych vybavila sesterskou uniformou, sebrala jí ředitelský plat a za (ta slova), co vypouští z úst, by pěkně musela makat rok na standardním lůžkovém oddělení - za naše platy, s tím zacházením, jaké na většině pracovišť bohužel směrem k nám sestram funguje, s těmi rádoby benefity, které pro sestřičky na mnoha místech jsou.

Také by musela snášet dvanáctky, denní i noční, nespát mnoho dní, makat pěkně i ve svátky, nechat si nadávat od lidí i jejich příbuzných. U toho si platit sama drahé bydlení, stíhat děti do školky, do školy... myslím, že po roce takového nasazení, které máme téměř my všechny a každou směnu, by milá paní ředitelka (...) už by z úst nevypouštěla svá 'moudra'.“

(z Facebooku)

Na nesplnění slibu s tabulkami nezapomínáme

„Však to brzo nastane, sestry nejsou – a ty, co jsou, jdou brzo do důchodu. Není už nová generace sester. Mladý to dělat nebudou, není to dobře placené, ty mají jiné představy.“

(z Facebooku)

„Paní ředitelku by měl někdo odvolat. Není to člověk na svém místě. Viz kauza tabulek, kdy stála na straně radních, kteří nás podvedli, a ještě nám vzkázala, že by jsme jim měli být vděční. A teď z pusy vypustila další perly.“

(z Facebooku)

„Kam až tohle může jít dál?? Proč se tváří, že je vše v pořádku??? Co Mirku dohnalo k tomu, že napsala otevřený dopis?? Zoufalost, nezáměr vedení, nesplnění slibů!!! Nikdo to neřeší, naše nemocnice jsou kostlivci, které pořád metou pod skříň!!!! Komu tady jde o lidi????“

(z Facebooku)

Protestujeme proti svalování viny na jednu z nás. Je to urážka nás všech

Děkujeme za spoustu vyjádření podpory, solidarity, protestu a rozhořčení, které jste poslali. Ty vzkazy a e-maily byly reakcí na útoky a obvinění proti jedné z nás, které vyslovila veřejně, v tisku paní ředitelka Samáková.

Vážíme si jich, hlavně proto, že jsou dokladem toho, že o sobě víme, že táhneme za jeden provaz. Že se nenecháme očerňovat. Že víme, co to je vzájemná solidarita – a že tak můžeme vedení vzkázat, že se příště postavíme i za další kolegyni či kolegu, z něhož by si vedení chtělo udělat obětního beránka.

Z mnoha reakcí vybíráme alespoň dvě:

„Paní Samáková by měla jít na týden do provozu. Vyzkoušet si standard, ambulanci i Jip. Kde bere tu drzost osočovat Mirku? Uráží všechny nás, kteří to tu nevzdávají, pracují s nasazením všech sil a vidí, že ta lůžková a personální krize je opravdu vážná. Proč se naváží do Mirky, která za nás za všechny bojuje? Jak máme mít dál chuť tu pracovat, když nám a Mirce podkopává nohy? Asi zapomněla, že čas, kdy u vrátnice stály houfy sester a chtěly tu pracovat, už dávno minuly. Mirko, stojím za tebou.“

(z Facebooku)

„Jestli je Mirka nečinná, tak bych si přála, aby byli ve zdravotnictví stejně tak „nečinní“, jako ona všichni! To by to pak možná vypadalo jinak! Ta, která zvládá nejen práci na oddělení (záskok za nemocné či chybějící kolegyně), ale angažuje se v řešení personální krize. A bojuje neustále za zlepšení podmínek pro ty sestry a ostatní personál, který zůstal!“

(z Facebooku)

(články z iDNES.cz a Karlovarského deníku, kde se obvinění z úst paní ředitelky Samákové objevila, najdete archivované zde: <http://organizujemese.cz/node/136>)

Iniciativa sester – Neodcházíme, organizujeme se (ISNO)

e-mail: iniciativa.sester.cheb@seznam.cz :: iniciativasesterk.vary@centrum.cz :: iniciativa.sester@seznam.cz **web:** organizujemese.cz :: **Facebook:** Iniciativa sester